

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 265/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 24 lutego 2021 roku w sprawie II K 707/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Podniesione w apelacji obrońcy zarzuty obraży prawa procesowego, tj. art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 366 kpk, art. 410 kpk i art. 424 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, rozstrzyganie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, nie wskazanie w uzasadnieniu dowodów na których Sąd się oparł, nie wyjaśnienie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	<p>wszystkich okoliczności sprawy.</p> <p>W wyniku tych zarzutów obrońca podniósł będący konsekwencją w/ w uchybień zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu winy oskarżonego.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja obrońcy jest zasadna w bardzo niewielkim zakresie. Istotnie, w dniu 26 kwietnia 2019 roku oskarżony prowadził pojazd mechaniczny tuż przed godziną 01.55, a nie dokładnie o tej godzinie. Wynika to z zeznań A. C., która wyjechała z miejscowości K. w kierunku O. około godziny 1.20, w pobliżu miejsca położenia samochodu oskarżonego minęła się z jakimś samochodem jadącym z przeciwnego kierunku, następnie kilometr dalej zobaczyła przed sobą „w dziwny sposób” usytuowane światła,</p>			

gdy dojechała w to miejsce zobaczyła leżący w rowie samochód oskarżonego, więc po przejechaniu kilkunastu metrów zawróciła, zatrzymała się obok i o godzinie 01.55 wezwała policję (zeznania A. C. k. 16v). Oznacza to, że oskarżony musiał jechać tamtędy na pewno po godzinie 1.20, a tuż przed godziną 1.55. Co więcej, wszystko wskazuje na to, że do wjechania przez niego do rowu doszło tuż przed godziną 1.55, albowiem A. C. mijają się chwilę przed zobaczeniem świateł samochodu oskarżonego z innym samochodem, którego kierowca jechał normalnie w przeciwnym kierunku, zetem gdy ten kierowca mijal się z samochodem prowadzonym przez oskarżonego, to ten jeszcze nie znajdował się w rowie (w przeciwnym razie kierowca ten też zatrzymałby swój pojazd). Wskazuje na to również zauważona przez A. C. zmiana pozycji świateł znajdującego się koło kilometr

przed nią
samochodu
oskarżonego, którą
odebrała jako
„dziwne ustawienie”,
a która związana
była z wjechaniem
do rowu. Zatem
samochód
oskarżonego
znajdował się w
rowie krótki czas
zanim zobaczyła go
w nim świadek A.
C., pewnością był
tam nie dalej niż
od godziny około
1.20 do godziny 1.55.
Czas ten nie mógł
zatem przekroczyć
- w najbardziej
korzystnej dla
oskarżonego wersji
- około 30 minut.
Ponieważ było to
przedmiotem
zarzutu
apelacyjnego, Sąd
odwoławczy
sprecyzował opis
czynu. Jest to
zmiana korzystna
dla oskarżonego
(zgodnie z
kierunkiem apelacji,
w której ten
zarzut podniesiono),
gdyż ustalenie, iż
oskarżony mógł być
nawet około 30
minut zatrzaśnięty
w samochodzie
pozwala obronie
na podnoszenie
wątpliwości, czy
wówczas nie spożył
alkoholu (będzie to
jeszcze omawiane).

Pozostałe zarzuty apelacji obrońcy są bezzasadne.

Prawidłowo ustalono, że to oskarżony, a nie jakiś inny kierowca prowadził ten pojazd, gdyż był w nim zatrzaśnięty – pojazd leżał na lewym boku, co uniemożliwiało wyjście z niego od strony kierowcy, przednich drzwi od strony pasażera w ogóle nie dało się otworzyć, a tylne drzwi prawe otwierało z wielkim trudem (już w obecności policji) dwóch mężczyzn (z busa, który zatrzymał się obok pojazdu leżącego w rowie już po tym jak stała tam A. C.), tak były uszkodzone i zablokowane. Zatem nikt nie mógł opuścić tego pojazdu przed przyjazdem policji, w środku znajdował się jedynie oskarżony, więc tylko on mógł prowadzić ten pojazd.

Ponadto na to, że w chwili wjechania do rowu za kierownicą samochodu siedział oskarżony wskazują ślady jego krwi (ślady nr 6, 7, 8 i 9). Ślady nr 8

i 9 znajdowały się na podsufitce nad siedzeniem kierowcy i szybie przed kierownicą – ślady te nie mogły zostać wtórnie naniesione, gdyż ich wygląd i rozmieszczenie wskazuje, że powstały w momencie uderzenia i powstania urazu, w szczególności krew na szybie jest wręcz rozbryzgnięta (zdjęcia nr 22 i 23 na k. 70 i k. 71). Ślady jego krwi znajdowały się również na kierownicy i drążku zmiany biegów (ślady nr 6 i 7, zdjęcia nr 20 i 21 na k. 70). Badania DNA jednoznacznie wskazały, że na wszystkich w/w śladach znajdowała się krew oskarżonego, a nie kogoś innego (opinia k. 142). Zatem nawet, gdyby hipotetycznie założyć, że w samochodzie znajdował się ktoś jeszcze oprócz oskarżonego i wykorzystując swe prestidigitatorskie umiejętności wy dostał się z zatrzaśniętego samochodu bez pozostawiania śladów, to i tak niewątpliwe

jest, że kierującym tym pojazdem w chwili utraty nad nim panowania i wjechania do rowu był oskarżony.

Co do ustalenia, że oskarżony jechał z O. do S., to po pierwsze, nie ma to znaczenia, skąd i dokąd jechał, istotne jest, że poruszał się „na drodze relacji O. – S.” i tak właśnie to przypisano mu w zaskarżonym wyroku (taki przecież jest opis zarzucanego i przypisanego czynu). Natomiast zawarte w uzasadnieniu wyroku stwierdzenie, że oskarżony jechał „z O. do S.” nie ma istotnego znaczenia - oskarżony mógł sobie jechać nawet z B. do K., ważne i prawidłowe jest za to ustalenie, że jechał po drodze publicznej relacji O. - S., a usytuowanie położonego w rowie pojazdu oraz ślady pozostawione na poboczu wskazują, że samochód oskarżonego musiał nadjechać od strony O., zanim wjechał do rowu (szkiec k. 60 i k.61, zdjęcia

k. 62-67, protokół oględzin k. 3-4).

Wersja, jakoby samochodem kierował ktoś inny została wykluczona i powyżej omówiona (zakleszczenie pojazdu, ślady krwi pochodzące od oskarżonego i wskazujące, że siedział za kierownicą w momencie powstania urazu, z którego ta krew wytrysnęła). Natomiast wersja, pojawiająca się w szczątkowych wyjaśnieniach oskarżonego i lansowana w apelacji, jakoby oskarżony pił alkohol siedząc w przewróconym na bok i znajdującym się w rowie samochodzie już po zakończeniu jazdy jest nielogiczna, wręcz niedorzeczna, dlatego należało ją odrzucić. Oskarżony to dorosły, ponad 40 – letni mężczyzna, mający średnie wykształcenie, nie wykazujący żadnych symptomów niedorozwoju umysłowego, który w dodatku był w chwili czynu doświadczonym policjantem. Co

więcej, w jego krwi nie stwierdzono obecności żadnych substancji psychoaktywnych poza alkoholem, które mogłyby w jakiś sposób wytłumaczyć podjęcie przez niego działań irracjonalnych (k. 155). Nie jest prawdopodobne, aby ten doświadczony człowiek zachował się tak absurdalnie, jak sugeruje jego linia obrony, a więc że siedząc ranny w rozbitym przewróconym na bok samochodzie zaczął pić alkohol, w dodatku w niezwykle szybkim tempie i w dużych ilościach (musiałby w ciągu około pół godziny spożyć dawkę alkoholu prowadzącą do stężenia 2,25 promila we krwi). Przecież każdy normalny (a przede wszystkim trzeźwy) człowiek w takiej sytuacji próbowałby jakoś wyjść z rozbitego pojazdu, zatamować krwawienie, a przynajmniej wezwać pomoc. Tymczasem oskarżony nie wykonywał w tym okresie żadnego

połączenia telefonicznego (brak połączeń od dnia 25 kwietnia 2019 roku godzina 23.57 do dnia 26 kwietnia 2019 roku godzina 10.33 – vide k. 130 – 131 i k. 158-160). Nawet gdyby przyjąć, że będąc zakleszczonym nie mógł sięgnąć po telefon, to przecież nie kucalby sobie w rozbitym samochodzie spożywając w szybkim tempie mocny alkohol. Każdy średnio rozgarnięty człowiek, a już tym bardziej zawodowy policjant z racji wykonywanej pracy mający doświadczenie w tego typu sprawach wie, że po odnalezieniu kierowcy w rozbitym samochodzie zostanie zabezpieczona od niego krew na okoliczność badania jej pod kątem zawartości alkoholu albo innych substancji psychoaktywnych w organizmie. To, że w samochodzie odnaleziono cztery puste butelki po wódce niczego nie zmienia, albowiem oskarżony musiał

alkohol spożywać wcześniej (a opróżnione butelki pozostały w przestrzeni bagażnika zanim rozpoczął jazdę jako kierujący samochodem).

Przecież to wśród rozsypanych z tyłu pojazdu śmieci znaleziono te butelki (zdjęcia nr 14 i 15 k. 68), a oskarżony siedział wewnątrz samochodu przy kierownicy i nie mógł z niego wyjść (zeznania A. C. k. 16 – 17). Wreszcie A. C. obserwowała oskarżonego do momentu przyjazdu policji i przy niej nie spożywał żadnego alkoholu, nie czynił tego także przy policjantach, żadna z w/w osób nie zaobserwowała, aby w zasięgu jego rąk znajdowało się jakieś opakowanie po alkoholu.

Obrażenia oskarżonego, choć krwawiły, nie były tego rodzaju, aby wywołać aberracyjne zachowanie w postaci spożywania przez niego alkoholu, zwłaszcza w takich okolicznościach (informacja k. 42). Dlatego wersję o picciu przez oskarżonego

alkoholu dopiero po zatrzymaniu się samochodu w rowie należy odrzucić jako nieprawdopodobną.

Bezzasadne są również zarzuty związane z przechowywaniem krwi pobranej od oskarżonego, a twierdzenie, że przez wiele godzin policjant trzymał te próbki „w kieszeni” nie mają żadnego oparcia w materiale dowodowym. Jak wynika z zeznań policjanta P. L. (k. 208) krew pobrana od oskarżonego została przewieziona ze szpitala do Komendy Powiatowej Policji w O., gdzie umieszczono ją w lodówce. Wcześniej była zabezpieczona w szpitalu. Faktycznie, świadek przyznał, że podczas transportu ze szpitala do jednostki policji krew ta nie była umieszczona w lodówce, jednak budynek policji znajduje się w odległości około 3 kilometrów od budynku szpitala, a czas przejazdu nie zajął więcej niż kilka minut, w dodatku miało to miejsce w kwietniową noc, kiedy było chłodno

(ostatnia próbka pobrana o godzinie 5.35 – k. 77). Krew ta badana była przez laboratorium (...) w Ł., nie stwierdzono żadnych zaskakujących wyników, mogących świadczyć o zanieczyszczeniu próbki alkoholem endogennym, w kolejnych próbkach poziom alkoholu spadał w sposób charakterystyczny dla naturalnej eliminacji alkoholu z organizmu (k. 74). Ponadto alkohol endogeny, jaki może pojawić się pośmiertnie w rozkładających się zwłokach, a także w źle zabezpieczonych próbkach krwi, powstaje w procesie rozkładu zawartej we krwi glukozy i jest to proces długotrwały (liczony w dniach), w dodatku przy braku hiperglikemii nie prowadzi do stężeń przekraczających 0,5 promila. Tymczasem ostatnia z próbek krwi pobrana od oskarżonego znalazła się w lodówce kilka minut po pobraniu i stwierdzono w niej 1,8 promila alkoholu. Dlatego chybione są zarzuty z tym związane, w

tym także zarzuty braku inicjatywy dowodowej w celu wyjaśnienia omawianej kwestii.

Tym samym w sprawie nie zachodziły nieusunięte wątpliwości, albowiem zostały one rozwiane w drodze rzetelnej i logicznej oceny dowodów. To, że apelant się z tą oceną nie zgadza nie oznacza jeszcze, że zaistniała sytuacja określona w art. 5 § 2 kpk, zatem zarzuty związane z rzekomym naruszeniem tego przepisu są gołosłowne i bezzasadne.

Chybione są również zarzuty związane z brakiem przesłuchania nieustalonych mężczyzn z busa pomagających otworzyć drzwi od pojazdu oskarżonego – nie wiadomo, na jaką okoliczność mieliby zostać przesłuchani, skoro pojawili się przy samochodzie oskarżonego na chwilę, już po tym, gdy była tam A. C. i niemal równocześnie z policjantami (drzwi

do samochodu oskarżonego udało się im otworzyć już po przyjeździe policji), a nawet oskarżony nie twierdzi, że pił w ich obecności.

Podobnie chybione są zarzuty związane z brakiem przesłuchania policjantów pilnujących oskarżonego w szpitalu (K. P. i P. S.) oraz policjanta W. D.. Przecież nie ma w tej sprawie wersji „nadpicia”, a więc spożywania alkoholu przez oskarżonego po opuszczeniu samochodu, kwestia przechowywania próbek krwi oskarżonego była powyżej omówiona, a skoro oskarżony był już wówczas zatrzymany, to nie można odtwarzać jego słów poprzez przesłuchiwanie pilnujących go funkcjonariuszy, wszak to oskarżony ma prawo w ramach swych wyjaśnień wypowiedzieć taką linię obrony, jaką sobie wymyśli.

Chybione są również zarzuty naruszenia dyspozycji art. 424 kpk, albowiem w uzasadnieniu

<p>zaskarżonego wyroku w sposób wystarczający i pozwalający na przeprowadzenie kontroli instancyjnej wykazano, jakie fakty Sąd Rejonowy uznał za udowodnione i dlaczego oraz dlaczego nie dał wiary wersji oskarżonego.</p> <p>Tym samym chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, podniesiony jako pochodna w/w zarzutów proceduralnych. Sąd Rejonowy prawidłowo przypisał oskarżonemu sprawstwo i zawinienie co do zarzuconego mu w tej sprawie przestępstwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę i uniewinnienie.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Zarzuty apelacji były bezzasadne, słusznie przypisano oskarżonemu sprawstwo i winę - było to powyżej omawiane.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zawarty w apelacji prokuratora zarzut rażącej niewspółmierności kary i środka karnego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Co do środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, to Sąd Rejonowy orzekł go na okres 3 lata, a więc w minimalnej przewidzianej ustawą wysokości. Tymczasem stan nietrzeźwości oskarżonego był znaczny (2,25 promila), a więc ponad czterokrotnie przekroczył ustawowy próg karalności za przestępstwo, a ponadto oskarżony doprowadził do realnego niebezpieczeństwa na drodze, gdyż utracił panowanie</p>			

nad pojazdem i wjechał nim do rowu. Powoduje to, że orzeczony na minimalnym poziomie zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych jawi się jako rażąco łagodny. Analogiczne argumenty mają zastosowanie do orzeczonej kary grzywny, którą wymierzono na poziomie 120 stawek po 10 zł stawka. Jest to wymiar kary grzywny zbyt niski (rażąco łagodny) jak na okoliczności czynu przypisanego w wyroku.

Wniosek

O zaostrenie kary poprzez wymierzenie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, dozorem kuratora, grzywną akcesoryjną w wysokości 150 stawek po 10 zł stawka i zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych na 4 lata.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Co do podwyższenia zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do 4 lat wniosek był zasadny, co było powyżej omówione. Co do wymierzenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, dozorem kuratora i grzywną akcesoryjną w wysokości 150 stawek po 10 zł stawka , to nie było potrzeby stosowania ultima ratio i orzekania kary pozbawienia wolności, osobowość i dotychczasowy tryb życia oskarżonego pozwalała na postawienie mu na tyle pozytywnej prognozy kryminologicznej, że wystarczające będzie wymierzenie mu samoistnej kary grzywny, aczkolwiek surowszej niż ta orzeczona w pierwszej instancji - co też było już omówione.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>W opisie czynu sprecyzowano godzinę jego popełnienia, podwyższono karę grzywny i wymiar</p>		

środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.			
Zwięźle o powodach zmiany			
Było to umówione.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
3	W związku ze zmianą wyroku na niekorzyść oskarżonego na podstawie art. 635 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od niego na rzecz		

	Skarbu Państwa 20 zł tytułem zwrotu wydatków postępowania odwoławczego na które złożył się ryczałt za doręczenia oraz wymierzono mu 200 zł tytułem opłaty za obie instancje.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za przestępstwo przypisane w wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymiar kary i środka karnego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana